

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI

DONARA AL MENOS UNS ESQUELLOS CADA SENMANA

2 QUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

TOMÁS PADRÓ.

Son llapis ilustrá un dia
la llavors neixent *Campana*
demostrant en cada plana
son geni y sa valentia.

Fou un artista eminent
y al mateix temps un gran cor,
y al morir deixá un recort
que brillará eternament.

LAMENTACIONS D' UN MORT.

Fa quatre anys, de passo, que visch tranquila-
ment clocat dintre aquest ninxo.

No tinch necessitats, no 'm falta res, no envejo
á ningú, no pago contribució; en una paraula,
soch felís.

Las primeras senmanas—ho recordo com si fos
avuy—vaig passarlas en un torment continuu.
No estava bè de cap manera, 'm faltava la llum,
anyorava la frescor de l' atmósfera libre, ho tro-
bava á faltar tot, especialment una cosa.

Advertintlos préviament que jo en vida era
casat, ja suposarán qué: trobava á faltar la dona.

Avuy m' han passat tots aquells afany; pero lo
que m' ha passat més, es l' anyoransa de la mèva
antigua mitja taronja.

Y no sols la he olvidada, sinó que interiorment
celebro tots los dias lo bon acórt qu' ella ha tin-
gut en no venir á ferme companyia.

Ara 'ls explicarè per qué: es tota una historia.

Feya quatre mesos que havia mort. L' Iglesia
anava á commemorar la solemnitat dels difunts y
jo, endavant l' escena que 's preparava, havia
obert ab las degudas precaucions un petit forat en
la tapa del ninxo, per veure lo que passaria fora.

Era 'l dia de Tot Sants. Pels amples carrers
del cementiri circulava una multitud que s' entre-
tenia llegint las lápidas, rihentse d' alguns epita-
fis y criticant descaradament las inscripcions de
varias coronas.

De cop vaig experimentar una sensació dolci-
sima, que va fer estremir totas las articulacions y
frontissas del mèu esqueleto, omplintse d' un
benestar que jo ab ansia esperava.

La mèva viuda, pàlida, seria, endolada y ab una

immensa corona de semprevivas á la ma, s' havia estacionat davant del mèu *piset*.

No sè si á un mort li escauhen semblants confidències; pero la veritat, estava soberbiament guapa.

S' havia colocat lo vel d' un modo tant sandunguero, duya 'l ben tallat traje negre ab tanta coqueteria, que 'm van venir tentacions d' esbotzar lo ninxo á cops de puny y posarme á cridar:

—¡Filomena mèva!—

Perque m' havia olvidat de dirlos que la mèva ex-senyora 's diu Filomena.

L' infelís va penjar cuydadosament la corona que 'm dedicava, va fixar en la tapa del ninxo sos melancólichs ulls y després d' un bon rato de murmurar frasses que, piadosament pensant, devían anar dirigidas á mi, te m' arrenca un gran plor, las camas se li doblegan, descriu una curva y cau desmayada sobre l' arena.

Dos ó tres curiosos van alsarla, y mentres á pes de brassos se l' enduyan, jo vaig arronsarme en lo mèu allotjament, enviant un vagò de petons á l' amantíssima viuda que tant fondo guardava encara lo recort del seu marit.

Durant l' any següent, no tenia jo altra fal·lera qu' esperar lo segon aniversari dels difunts.

Contava en silenci 'ls dias que faltavan, y, no tenint res més que fer, vaig arribar á reduhir los dias á minuts y á segons, per percibir més visiblement la marxa del temps y l' aproximació de l' ansiada fetxa.

Y va arribar. Era un dia núvol y desapacible; pero ¡qué bonich va semblarme, al pensar que aquell dia veuria jo á la mèva inolvidable Filomena!

En efecte; va ser de las primeras personas que al demati van entrar al cementiri.

Jo ja estava de bigotis en lo mèu foradet desde la punta de dia.

De guapa, de simpática y d' elegante, ho estava més que may; pero d' endolada no hi anava de bon tros tant com l' any anterior.

—Res,—vaig dirme—son las costums del país.

Pero ¡qué m' importava que dugués més ó menos dol al vestit, si 'n duya forsa al ánima?

D' altra part, la corona que 'm portava era molt més grossa que la primera: aixó 'm va omplir de satisfacció.

Va colocarla com de costúm, va repetir l' escena dels plors y 'l desespero... pero no va desmayarse, ni va prolongar gayre la visita.

Alló—ho confesso—va fermè una mica d' *atmetlla*.

Y reflexionant sobre aquell cambi, vaig passar tot l' any següent, ab un mal humor del diable.

Vè 'l tercer aniversari: tornan á omplirse de gent las *ramblas* del cementiri, torno á situarme en la aspitllera del ninxo... y torna la mèva dona.

Casi no la coneixia. Estava tota cambiada. Molt més aixerida, molt més graciosa, molt més grasoneta que may. Ab la mantellina tirada ab abandono cap á un costat, la falda plegada y recullida d' una manera admirable y 'l polisson de bona mida cubert de llassos de colors, presentava un aspecte arrebatador.

¡Ay! Al véurela tant salerosa vaig recordar aquella tarde en que, á posta de sol d' un dia d' istiu, l' havia vista per primera vegada prop de Santa Catarina; joveneta, lleugera, plena d' atractius y d' ignocencia...

Duya també una corona, la tercera, que per cert

era més rica y més grossa que las otras dugas.

Va acostarse al ninxo, va penjarla y després....

Després se 'n va anar, pegant un vistasso á las coronas dels altres ninxos... y res m' s... ¡res més!

Durant los dotze mesos que van venir, vaig observar que l' afecte que duya á la mèva dona se 'm anava refredant de mala manera.

Esperava, ab tot, lo próxim aniversari dels morts, pero no l' esperava ab afany, sinó ab curiositat.

—Veyám qué succehirá aquest any—pensava jo—es capás de venir ab unas castanyolas y posarse á ballar aquí davant.—

Arriba 'l dia dels morts, y....

¿A qué va que de cada cent lectors, los noranta nou suposan que la mèva viuda no va durme cap corona?

Pues s' equivocan: va dúrmela, y més luxosa, més adornada y més *chic* que 'ls altres aniversaris.

Pero al portármela no anava sola: duya un jove al costat que se la mirava com qui 's mira la custodia y que de tant en tant li deya á cau d' orella alguna tonteria.

Era 'l seu nou marit... ó .. ¡qué sab un hom!

Encara no van ser fora, comenso á recullir quatre paperots que corrian pèl ninxo, 'n faig una bola y sense pensarmhi gens ni mica, vaig tapar lo forat que havia obert á la fatxada, murmurant filosóficament.

—Ja 'n tinch prou: no vull sapiguer res més.

A. MARCH.

UNA VOCACIO

A MON AMICH M. R. C.

Quan era xicotet, l' Enrich, preferia la solfa al Narro: ell no podia llegir de *corrido* «Una gran senyora queria dar un baile á los niños de cinco ó seis años que... etc.»; pero en cambi 's feya petar las corcheas y semicorcheas d' un modo que deixava ab un pam de boca oberta al *bueno* del seu pare, 'l Sr. Balañá, cornetí segon de la orquesta de 'n *Xabarrines*.

Als quinze anys, quan ja tenia pèl cap dels dits la clau de fa, la clau de sol y la clau de... casa, son pare volia que aprengué de tocar lo seu instrument, lo cornetí, pero ¡cá! l' Enrich picava més alt.

Quan hi havia ópera, d' un modo ó altre s' introduhia al teatro, y ¡ab quín goig escoltava al baix! Al tenor y á la tiple 'ls hauria xiulat per bè que ho fessin.

—¿Hont van, deya, ab aquestas veuhetas de bogadera?

Lo barítono ja li agradava més; pero 'l baix, lo baix era 'l seu ideal.

—¡Vull ser baix!—exclamava—y á continuació prenent una posició qu' á n' ell li semblava molt fiera, y esforsant la veu tant com podia, se posava á cantar:

«Vieni la mía vendetta.»

Al arribar á casa seva, ja se sabia: s' anunciava dihent com lo Mefistófeles:

«Sonno qui,
¿perché tal sorpresa?»

Després anyadía tot alló de:

«La piume al cappel,
l' escarcela piena.»

y acabava fent una fermata que deixava plantificats á tots los que 'l sentían.

Son pare, vistas la afició del seu fill y las disposicions que mostrava pèl cant, aná afluijant, afluijant, fins que al final li doná permís pera que fes lo que li donés la gana.

Als divuit anys no havia encare guanyat una pessa de dos; pero podia alabarse de haver pres part en alguns concerts, essent l' admiració de sos oyents.

—¡Aquest xicot serà un nou Uetam!—deya l' un.

—¡Aquest jove promet molt!—deya un altre.—

Y 'ls que no donavan la seva opinió, contestavan á n' aquells:

—¡Ah, nó, sí, oh, prou, vaya, realment!

L' Enrich ja 's deixava creixe 'l cabell fins á l' espatlla. Las enrabiadas que aixó proporcioná á la seva mare, perque aixís embrutava 'l coll de l' americana, no tenen fi ni ponderació; pero 'l marit deya que no hi feya res que anés brut, perque aixó encare fá més artista; y la pobra dona callava, alsava 'ls ulls al cel, los baixava á la terra y recordava que son fill tenia divuit anys, menjava com divuit llops y no guanyava un clau.

Al ser quintat, sos pares lo van redimir del servey, gastantse quant tenían y molt que no tenían; l' Enrich ja dessitjava un número que pogués cantar de tenor, de tenor que arribés ben amunt; pero ¡oh, sorte crudelle! cantá de baix com ell: va tréure 'l 8. Mala senyal, mala xifra, té forma de carabassa.

A la seva mare aixó se li ficá entre orella y orella y exclamava:

—¡Dèu fassi que quan debutis no te 'n dongui 'l públich, de carabassa!

¡Pobres mares, cuántas cosus endavinan!

Los cartells del teatro anunciavan lo debut del jove baix *il signore Enrico Balagnani*. Com se veu, s' havia *italianisat* lo nom. ¡No vá tenir mal Balagnani!

Vá debutar ab l' *Hernani* y á l' aria

«Infelice.»

lo públich li demostrá que, efectivament, era un infelís. No 'l van deixá acabar.

¡Pobre Enrich! Ara ja no embruta 'l coll de la americana.

—¡Perque s' ha tallat lo cabell?

—No, senyors, perque no 'n porta; ara porta brusa.

Son pare, al véure l' éxit del seu fill, caigué malalt; y al llit lo tenen sense esperansa de tornar á tocar lo cornetí á l' orquesta de 'n *Xabarrines*.

L' Enrich veyent á sos pares privats de recursos y pròxims á la miseria, y convensut de que no vingué al món pera ser artista, aceptá, no essent bó per res més, una plassa de sereno.

¡Pobre Enrich! Un día preguntá cóm havia quedat vacant la plassa de sereno que desempenyava y li respongueren:

—Lo seu antecessor era un xicot que tenia molt bona veu de baix, un senyor lo sentí cantar y l' enviá á Italia pera dedicarlo á l' ópera.

Aquella nit al anarme'n á retiro lo vaig trobar arreconat en una entradeta; plorava y no li vaig

dir res tement aumentar son dolor. Al obrir la porta de casa vaig sentir qu' exclamava:

—«¡Malediccion de Dio!»

R. B.

Ja no vè la Nilsson. Diu qu' está costipada. Pels grans artistas es una fatalitat: la sola perspectiva dels aires de Barcelona ja 'ls costipan.

Al Liceo, demá dissapte obran las portas. Celebrarè que tingan una felís temporada. L' empresa, al menos, s' ho merèix, desde 'l moment que fá tot lo possible per complaure als filarmònichs, portant un quadro de grans artistas.

La companyia catalana de *Romea* ha estrenat una pessa titolada *Un pis al Ensanxe*. Es un arreglo del francès fet ab garbo y salero per don Joseph Feliu y Codina. Té xistes abundants, alguns un xich massa carregats; pero l' obreta fá riure y logra 'l seu objecte.

Tambè al *Teatro de Catalunya* se 'n ha estrenat un' altra ab lo titol de *A mitj cant*, original del aplaudit actor cómic D. Jaume Capdevila. Un pensament ingenios realzat ab tipos perfectament apuntats y una versificació sumament fácil y plena de xistes fan que cada nit que 's posa aquesta producció, 'l públich riga, aplaudeixi y cridi al autor á las taulas.

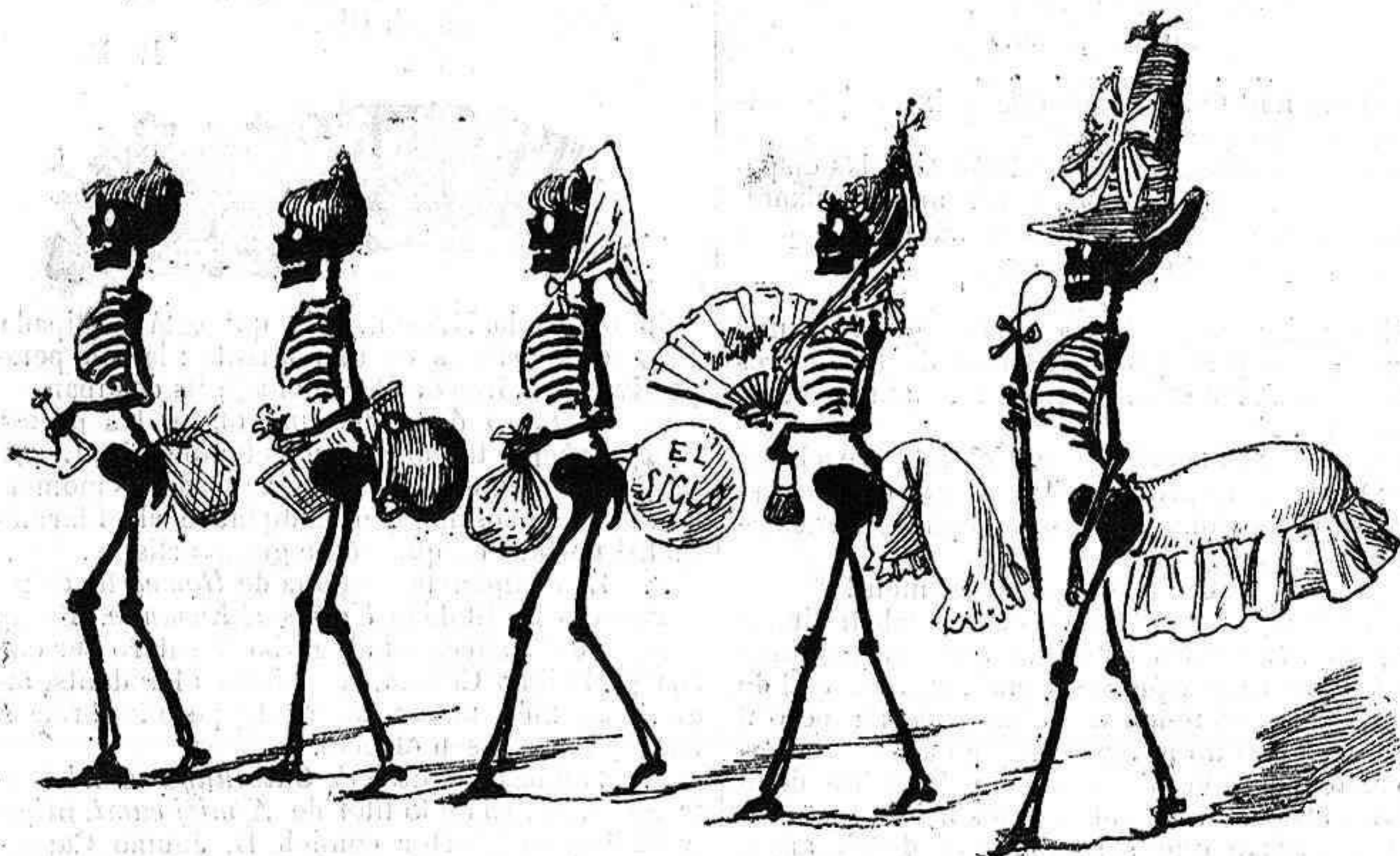
Lo drama *¡Mala herba!* continua cridant l'

TIFUS JESUÍTICH MANRESÀ.

Tots dos van semblant lo mal...
¡Quins socios!... Tal para cual.

LAS DONAS D' ULTRATUMBA.

Polissons de varios graus,
pentinats, trampas y rissos...
¡Ni quan son al altre món
deixan de portar postissos!

atenció del públich, que celebra ab sos aplausos, las situacions més culminants de l' obra.

∴ Y are preparinse á veure 'l *Tenorio* que s' anuncia per tot arréu. Lo Sr. Delgado, propietari de l' obra popular de Zorrilla, privant de ferlo á las empresas que vulgan posarne un' altre, ha comés un acte censurable, digne sols del temps dels gremis. ¡Y després dirán los madrilenyos que ells son tant libre-cambistas!

∴ No hi tingut ocasió de veure á la companyia francesa que treballa al *Espanyol*. Sè per referencia que Mr. Achard es un excelent actor y que Mlle. Pazza 'l secunda ab molt acert. *Relata refero*.

∴ Al *Circo eqüestre* ja hi tenim fins toros amaestrats, que fan habilitats y monadas inconcebibles tractantse de aquesta classe de animals. Lo Sr. Diaz es un torero al revés dels altres. En Lagartijo y en Frascuelo; en Mazzantini y l' Espartero 's barallan ab los toros; lo Sr. Diaz hi juga y 'l públich s' hi deixa caure qu' es un gust. Figúrinse quatre toros si 'n tindrán de forsa per tirarlo!

N. N. N.

¡LA RELLISCADA! (1)

«Es aqueix món, téndras ninas,
un jardí fornit d' espinas.»

Qualsevol cosa 'm distreya
mentres que fossin juguinas,
y qu' eran flors sens espinas
tot lo d' aqueix món, me creya.

(1) Poesía póstuma del malaguanyat jove Torres, al qual tributém aquest recort ab motiu de la próxima diada dels difunts.

La mare. ¡qué poch caletre!
ab tot y ser tant criatura
me deixava aná á costura
soleta á apendre de lletra.

Tenia molta memoria;
no era pas de las més tontas:
sabía bastant de contes,
de gramática y d' historia.

Si pèl carrè un cap-cigrany
paraulas d' amor me deya,
tant era 'l poch cas que 'n feya
que me 'l treya ab un regany.

Un jorn ho explico á la mare,
y 'm respón tota contenta:

—¡No sigas tant ignocent!
quan un jove se 't declara

y 't diu pitera... y graciosa,
un dols sonris li has de fer,
puig si esquiva preténs ser
't pendrà per orgullosa.—

Al jorn següent se 'm atansa
un jove molt elegant:

va mostrarse tant galán,
que li responch sens tardansa.

Y va dirme ab tó de mel
á l' escala del col-legi:

—Miri nena, perque vegi
que l' estimo fins al cel,

tant si fa sol com si neva,
si li plau ma companyia

l' esperaré cada día
al péu de l' entrada sèva.—

Vareig contestá ab modestia,
«Aixo serà 'l mèu consol

»ja qu' está del tot resolt
»á pèndres tanta molestia.»

Pobre jove, cada jorn
á l' escala m' esperava,

quan jo á costura no anava
ell rebía greu trastorn.

Per mí cap rato era amarch;
tot respirava alegría.

¡Ditxòs, ditxòs serà 'l día
que podrè vestir de llarch!

SR. ALCALDE MAYOR...

¿Per qué se entretè gastant
los fondos de que disposa
ab aquets jardins de fira
que no fan res més que nosa?

Deixis de jochs infantils
y supérfluas fullaracas...

¿Pensi ab las primeras pedras!
¡recordis de las cloacas!

Una tarde 's posa á ploure,
y vaig dir:—Mare, faig festa;
lo cel senyala tempesta,
y de casa no 'm vull moure.—

—Vèsi que 'l jove t' espera.
¿No veus que 'l ploure ja para?—
No vaig disgustá á la mare
puig sempre per rès s' altera.

Al sè al carrè 'm diu lo jove:
—Pósis sota 'l mèu parayga,
puig per més aygua que cayga
no crech que 's mulli la roba.—

Me vaig distreure un moment
y pego tal *relliscada*.

que caich á terra estirada
¡¡al davant de molta gent!!

Per aumentar ma desdita
l' ingrát donzell va fugir
y ni tampoch me va dir
una paraula, ni mitja.

M' aixeco ab la galta roja
y al sè á casa ho vaig contá
á la mare que 's posá
de remordiment mitj boja.

Quan me parlan del promés
abaixo 'ls ulls y sufreiro,
y si percás m' atreixo
á doná un pas pèls carrès

sento un llabi massa franch
qu' exclama per darme pena:
«Are passa una morena
qu' un día va caure al fanch.»

MARÍA BOCA-NEGRA.

Una de dos: ó al cel están distrets, ó Deu nos-
tre Senyor está ja cansat de Seminaris y Colegis
religiosos.

Al colegi de Jesuitas de Manresa s' ha presentat
un tifus tant fort, que han hagut de tancar las
portas y suspendre 'l curs, per evitar majors es-
tragos.

Y á Fransa, un horrorós incendi, ha destruhit
lo seminari de Perigueux, famosa terra de las mí-
llors trufas.

Si aquestas cosas passessin en las escolas lai-
cas, ja 'm sembla sentir la serracina que arma-
rian los neos!

¡SIC TRANSIT GLORIA MUNDI!

Gastava flors, era guapa
y feya goig de debó:
va morir-se d' una gástrica
y avuy ja no es més que aixó.

Es un gust passejarse pels principals carrers de Barcelona.

A duras penas pot donarse un pas sense topar ab un pobre ab la ma extesa demanant caritat.

Fa poch temps l' Arcalde va establir un asilo destinat als mendicants; pero avuy com si no hi hagués tal asilo.

¡Paciencia! Qué hi farém. Aixó durará tal vegada, fins que 'l célebre D. Francisco 's trobi 'ls pobres enredats en los pèls de las patillas.

Continua l' exhibició dels dos nanos en la barraca de la Plassa de Catalunya.

Horas d' espectacle: de las tres de la tarde á las deu de la nit.

—Jo esperaré que surtin, y 'ls veuré de franch, deya un tacanyo, plantat á la porta de la barraca, quan estavan á punt de caure las deu.

—Es inútil que t' esperis, no 'ls veurás, li observava un amich.

—Cóm! ¿Fan nit aquí dintre?

—No; pero l' encarregat d' ensenyarlos, á la hora de plegar, se 'n fica un á cada butxaca, y cap á la fonda faltan nanos.

¡Quina desgracia!

D. Ignaci ja no va á Madrid á portar la medalla á la reyna regent.

¡Y cuidado, que ja s' havia fet respallá 'l frach y estirar los pantalons!

Pero no hi ha remey: si ell se 'n anava la vara d' arcalde, encara que per poch dias, quedaria en mans del Sr. Henrich, tercer tinent, y 'l senyor Henrich es enemich personal de D. Francisco.

De manera que D. Francisco anirá á divertir-se... y 'l pobre D. Ignaci 's quedarà aquí á Barcelona á aguantar... la vara.

Los joves católics de Bañolas, entre rosari y novena, fan comedias.

Es á dir, no las fan, las desfán.

L' altre dia anunciavan: *El cura de aldea*.

Pero no tal com l' autor va escriure'l sinó *El Cura de aldea acomodado enteramente al espiritu de las Sociedades católicas*.

L' autor de un' obra es duenyo d' escriurela de la millor manera que li sembli, y 'ls demés, sigan ó no sigan católics, son duenyos de posarla ó de no posarla.

Pero may de alterar ó modificar lo que l' autor ha escrit, tal com ho ha escrit.

¿No hi haurá un tribunal prou zelós que 'ls ho fassa entendre als llanuts de Banyolas?

Hem tingut lo gust de saludar al distingit y valent escriptor madrilenyo D. Eloy Perillán Buxó.

Y sabém que ha quedat tant enamorat de Barcelona, que pensa venir á passar entre nosaltres una llarga temporada.

Ho celebrarem moltíssim.

De moment casi podém assegurar que publicarem en l' *ESQUELLA* las impresions que nostra ciutat li ha produhit, honrantnos ab acceptar un treball, degut á la ploma de tant celebrat escriptor.

Ab lo títol de *Nits de lluna*, veurá la llum próximament, un tomo de poesías degut á la ploma de D. Federich Soler.

Per avuy no 'ls dich res més, sino que son molts que l' esperan.

Imaginínse un casament que estava á punt de celebrarse en una de las parroquias de la ciutat de Lleyda.

La nuvia encara que bona cristiana, estava contentíssima per poder deixar su qualitat de soltera.

En quant al nuvi, altament católich, estava tot trist, *cabizumudo y meditabajo*.

Prou n' hi passava alguna.

Ja eran á l' iglesia.

Ja estava preparantse l' altar per la celebració de la ceremonia.

Y 'l nuvi vá ferse endarrera.

—¿Qué tens? vá preguntarli la nuvia. ¿No 't trobas bè?

—Sí; pero.....

—¿Pero qué?

—Jo no puch casarme... Adèu, me 'n torno á casa... 'M sab molt grèu; pero no puch casarme...

—¿Y aixó?... ¿Qué 't passa?...

—Sápigau de una vegada: hi fet vot de castedat.

Me sembla que la pobrá nuvia havia de tenir un pare, un germá ó bè un parent qualsevol que també hagués fet un vot.

Lo vot de rompre las costellas á aquell maula.

Dos estudiants, acompanyats de sos respectius padrins, van sortir desafiats.

Arriban al *campo del honor*, treuhen los revólvers y després de maduras reflexions, acordan disparar sobre 'ls respectius sombreros.

Y 'l que forada 'l barret del company es declarat vencedor.

Per forsa aquests escolars que aixís procedeixen deuen pertanye á la facultat de *filosofia*.

Se diu qu' entre 'ls individuos que componen la

Junta del Gran Teatro del Liceo han ocorregut serias disidencias.

Aixó es molt freqüent entre músichs y gent que han de rossarse ab l' art diví de la música.

Entre ells no sempre reyna l' *armonia*.

Las més de las vegadas domina 'l *contrapunt*.

L' altre dia van agafar á un subjecte sospitós que possehia tres cédulas personals, las tres ab nom distint.

Aixís com á un home que per haverse casat tres vegadas, van durlo á presiri, li era fácil dir quel' havían condemnat per freqüentar massa 'ls sacraments; aquest mano podrà dir també que l' han posat prés, per pagar massa contribució de cédula.

Acaba de ferse un reqüento, del qual resulta, que aquí á Europa hi ha un milló y mitj més de donas que homes.

Un casat al saberho, exclamava:

—Jo á casa 'n tinch una; pero no estich content.

—¿Qué més desitjas? van preguntarli.

—Vull la torna.

L' escena al Passeig de Sant Joan.

Una dona de montanya que feya una pila d' anys que no havia vist ni sabia res del seu fill, creu regoneixe'l en lo moment en que aquest anava á pujar al cotxe, y exclama:

—¡Jaume! Fill meu... Ja no 'm coneixes?

—¡Mare mèva! exclama en Jaume regoneixentla.

Y abressada vá y abressada vè... La pobra dona no fá més que contemplarlo, y al últim exclama:

—Desde que vas anar á soldat que no sabíam res de tú... Pero al últim te trobo... y veig ab gust que has fet fortuna.

—Y aixó, mare ¿perqué ho dihéu?

—Com te veig vestit de senyor... ab aquesta levitassa y aquest barret... Si semblas un marqués .. Y ademès, veig que fins tens cotxe.

—Oh, 'l cotxe no es meu!

—¿Y donchs?

—Soch cotxero.

A la pobra dona li vá caure l' ànima als péus.

En una casa de pagés:

—Hola Paula! diu un senyor de Barcelona.

¿Ahont teniu l' home?

—Ahont vol que 'l tinga?... Al cementiri.

—¿Y aixó?

—Res: vá comensá á perdre la gana y poch á poquet vá anantse morint.

—¿Y qué hi deya 'l metje?

—Lo metje ni menos lo vá veure. Aquí á fora 'ns morim nosaltres sols.

EPÍGRAMAS.

Carregat de pretensions,
un, parlant de capital,
deya un día en lo Condal:

—Jo hi cobrat molts de talons.

Y al senti'l diguè en Badò:

—Aixó es cert com es de día,
que al senyor jo 'l coneixia
quan era *ataconadò*.

S. Ustr.

Comprant ví á n' en Bialó.

li deya ahir la Pilá.

—Dónguime'l bèn cristiá

y que siga del milló;

quan ell tot ribent li va dí:

—Altra cosa 'm demanès,

vegi si bèn cristiá n' es

que 'l vaig batejar ahí.

J. STARANSA.

Si tas dentetas son *perlas*,

si ton fi cabell es d' *or*,

si de *coral* son tos llabis,

si tas mans de *marfil* son,

y dos *brillants* tos ulls grossos

y ton peu *daurat pinyó*;

ja 't dich que aquell que ab tú 's casi,

tindrà un *verdader tresor*.

PEPET D' ARBUCIAS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Ca-lla-rás*.
2. ID. 2.ª—*Do-lo-res*.
3. ANAGRAMA.—*Mico-Comi*.
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Sadurní*.
5. TRENCA-CAPS.—*De la terra al sol*.
6. CONVERSA.—*Petra*.
7. GEROGLÍFICH.—*Molts punts fan un repunt*.

EN JOANET Y EN LLUISET

PARODIA DE

D. JUAN TENORIO

ab dibuixos d' en Gomez Soler. Un tomet en quart de 32 planas, 2 rats.

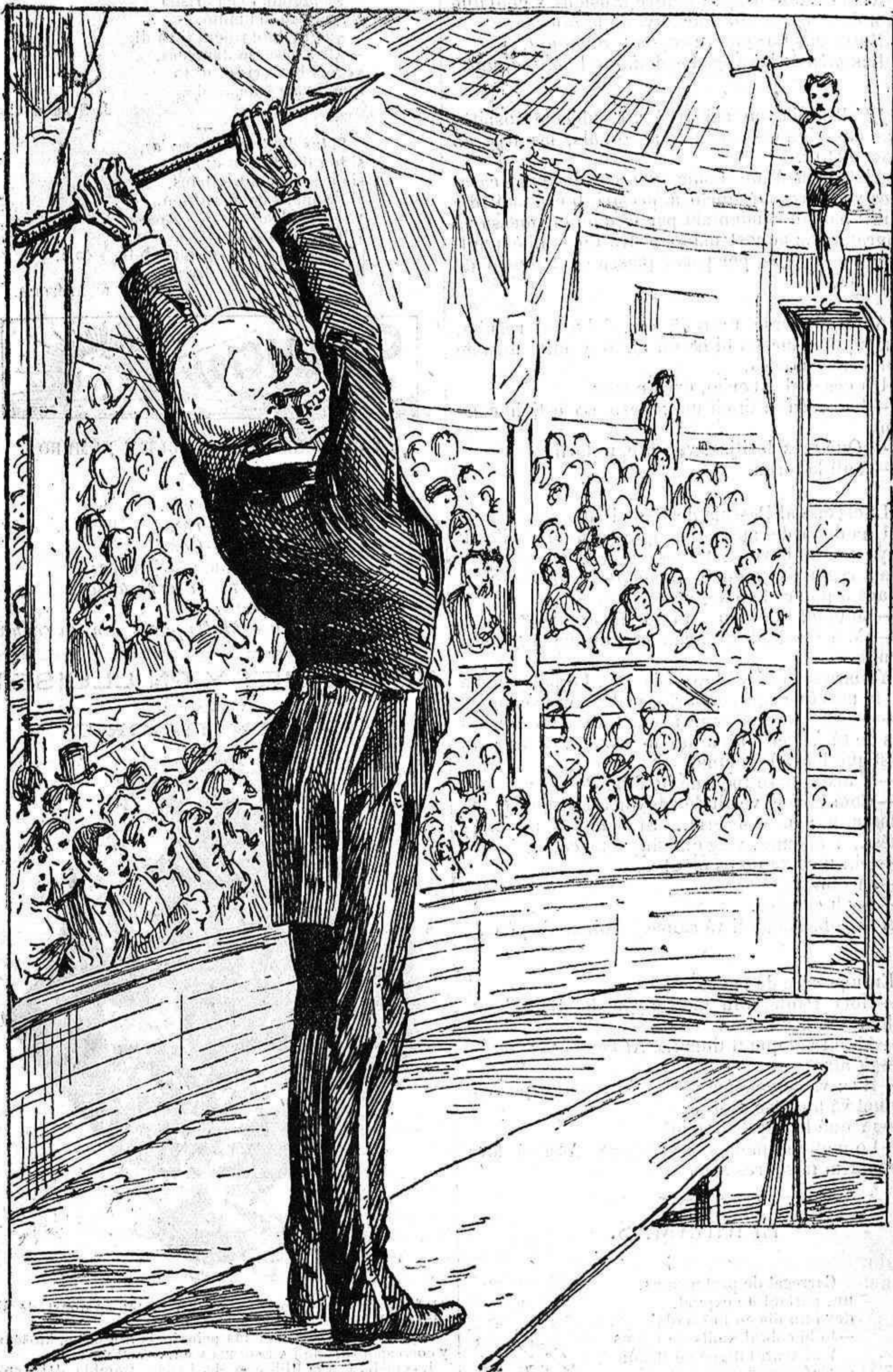
Aquesta obra se ven en las principals llibrerías, kioscos y corresponsals de LA ESQUELLA Y LA CAMPANA.

Los pedidos á la Llibrería de Lopez, Rambla del Centro, 20, Barcelona.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

ESCENAS DE CIRCO ECUESTRE.

Lo públich está impacient,
l' artista 's llensa ab salero,
y la Mort pensa, sonrihent:
—Au, salta, que aquí t' espero.